

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.018/2023/6.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperes képviselője (eljáró ügyvéd: felperesi képviselő; felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperes képviselője (eljáró ügyvéd: alperesi képviselő; alperesi képviselő címe)
A per tárgya:	közfoglalkozási jogviszonyból származó szabadságmegváltással kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (30. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 5.K.701.297/2021/28. számú ítélet

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 80.000 (nyolcvanezer) forint másodfokú perkoltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2014. október 12. napjától 2019. október 13. napjáig (a továbbiakban: perbeli időszak) főállású polgármesterként közszolgálati jogviszonyban állt az alperessel. Polgármesteri tisztsége a közszolgálati jogviszonya 2019. október 13. napján történt megszűnésével megszűnt. A felperes a perbeli időszakban évente 39 nap szabadsággal, a teljes időszakban – a 2014. és 2019. évben időarányosan – összesen 198 nap szabadsággal rendelkezett. A felperest a 2014-2019. években megillető szabadság megállapításáról az egyes évekre vonatkozó szabadságolási ütemterve alapján a képviselő-testület rendelkezett, és megállapította a szabadság ütemezését, valamint jóváhagyta az adott évre vonatkozó szabadság ütemtervét.

A kereset és a védirat

[2] A felperes keresetében az alperes 3.053.388 forint szabadságra járó illetmény megfizetésére kötelezését kérte. Arra hivatkozott, hogy az alperes a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 103-107. §-ai, 225/L. §-a – különösen a 225/L. § (1) bekezdése és 107. § (2) bekezdés b) pontja – alapján köteles lett volna a perbeli időszakban felhalmozódott 111 nap ki nem adott szabadságát pénzben megváltani. Álláspontja szerint a szabadság ütemezéstől eltérő időpontban történő igénybevétele, illetve az ütemezett szabadság igénybevétele elmaradásának indoka közömbös, a jogszabályban meghatározott mértékű szabadságra attól függetlenül jogosult.

[3] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, vitatva a követelés jogalapját. Azzal érvelt, hogy az esedékesség évét követő év március 31. napjáig igénybe nem vett szabadság felhasználására és kiadására nincs lehetőség; a korábbi évekből származó szabadságot a Kttv. 107. § (1) bekezdése szerint megváltani nem lehet. Rámutatott, hogy a felperes a képviselő-testületet sem a szabadság igénybevétele, sem a szabadság jóváhagyott ütemtervtől eltérő igénybevétele irányuló szándékáról nem tájékoztatta; az ezzel kapcsolatos bejelentési és tájékoztatási kötelezettsége elmulasztásával megsértette a Kttv. 9. § (2)-(3) bekezdéseiben foglaltakat; magatartásával akadályozta a szabadság kiadásának és igénybevétele nyilvántartását. Hangsúlyozta, hogy a felperest a szabadsága kivételében nem korlátozta, ezért a szabadság kiadásának elmaradása kizárólag a felperes saját felróható magatartására vezethető vissza.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] A Kúria Kf.VIII.39.887/2021/4. számú döntése nyomán megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság ítéletével 1.664.835 forint szabadságmegváltás megfizetésére kötelezte az alperest, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Ítéletét a Kttv. 100. § (2) bekezdésére, 104. § (1)-(2), (6) bekezdéseire, 106. § (1)-(2) bekezdéseire, 107. § (2) bekezdés b) pontjára, 108. §-ára, 109. § (1) bekezdésére, 225/A. § (1) bekezdésére, 225/B. § (2) bekezdés a) pontjára, 225/C. § (1)-(4) bekezdéseire, 225/L. § (1) bekezdésére, a csatolt okiratokra és a perben felvett tanúvallomásra alapította.

[5] Rögzítette, hogy a szabadság kiadása a polgármesteri tisztséggel betöltött közszolgálati jogviszonyban is a munkáltató kötelezettsége, ezért az alperesi munkáltató volt köteles gondoskodni arról, hogy a felperes az ütemezett és jóváhagyott szabadságot igénybe vegye. A felperesnek járó szabadság mértékének meghatározása során nem az általa közölt táblázati adatokat, hanem a képviselő-testület által jóváhagyott szabadság ütemezést tartotta relevánsnak. A felperes részére jóváhagyott szabadságnapok számát ezért a képviselő-testület szabadságolási ütemtervet jóváhagyó határozatai alapján állapította meg, amellyel szemben a felperes kötelezettségévé tette annak bizonyítását, hogy az ütemezéstől el kívánt térni, illetve előre nem látható rendkívüli esemény akadályozta a szabadság ütemezett kivételében. A felperes nyilatkozata és az alpolgármester tanúvallomása alapján megállapította, hogy a felperes egyik általa hivatkozott esetben sem jelezte a képviselő-testületnek, hogy eltérni kíván, vagy utólagosan eltért a szabadság jóváhagyott idejétől és mértékétől. A szabadság – eltérés esetét is magában foglaló – kivételi szándékának alpolgármester részére történő szóbeli jelzése nem a jogszabály szerinti módja az eltérés bejelentésének, ezért figyelembe nem vehető. Az alperes fenti jogszabályi rendelkezésekből fakadó munkáltatói kötelezettsége a felperesnek járó teljes éves szabadság ütemezése és jóváhagyása, ezért gondoskodnia kellett volna arról, hogy a felperes a neki jogszabály alapján járó szabadságot valamennyi évben ütemezze és a jóváhagyás alapján kivegye. A munkáltató mulasztása vezetett ahhoz, hogy a felperesnek – a 2016. évet kivéve – az adott évre járó teljes szabadság sem ütemezésre, sem jóváhagyásra, sem kiadásra nem került.

[6] A lefolytatott bizonyítás alapján a perbeli időszakra a felperesnek járó összesen 198 nap szabadságból 134 nap jóváhagyott és kiadott szabadságot, az alperes terhére 64 nap szabadságra járó illetményfizetési kötelezettséget állapított meg. A felperes 598.300 forint összegű illetménye alapján az egy napra járó illetményt 26.013 forintban, a 64 nap ki nem adott szabadságra járó illetmény összeg 1.664.835 forintban határozta meg.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet marasztaló részének megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az irányadó anyagi jogot helytelenül alkalmazta, a bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte, a bizonyítási indítványok teljesítésének elmulasztásával eljárási szabálysértést valósított meg. Ítélete a Kttv. 107. § (2) bekezdését, 225/A. §-át, 225/C. § (2)-(4) bekezdéseit és 225/L. §-át, továbbá a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 263. §-át, 279. §-át, 346. § (4) és (5) bekezdéseit sérti.

[8] Érvelése szerint a polgármesteri sajátos közszolgálati jogviszony keretében a Kttv. 225/A. § (1) bekezdésében írtak képezik a szabadság nyilvántartásának alapját. A felperesi igény elbírálása során a ki nem vett szabadság megállapításakor nem lehet a Kttv. 225/C. § (3) bekezdése szerinti jegyzői nyilvántartásból kiindulni, mert a jegyzőnek a

nyilvántartás vezetésére a Kttv. 225/A. § (1) bekezdéséből következően kizárólag a polgármester képviselő-testület számára nyújtott tájékoztatása, bejelentése alapján van lehetősége. A felperes e jogszabályi kötelezettségének nem tett eleget, az igénybe vett szabadság tényéről vagy az igénybevétel akadályozásáról a képviselő-testületet nem tájékoztatta, így a jegyzői nyilvántartás nem tartalmazhatta a valóságnak megfelelően a szabadság igénybevételét. A felperes magatartása a Kttv. 9. § (2) bekezdésébe és 10. § (1) bekezdésébe ütközik, igénye a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 1:4. § (2) bekezdésével ellentétes, mert saját felróható magatartását – a Kttv. 225/A. § (1) bekezdéséből fakadó kötelezettsége elmulasztását – kívánja előnyök szerzése érdekében felhasználni. Az elsőfokú bíróságnak a munkáltató mulasztásával kapcsolatos érvelése a Kttv. 225/C. §-ába ütközően megalapozatlan, mert a munkáltatónak nincs jogszabályi kötelezettsége és jogosultsága a felperesnek járó szabadság ütemezésére és kiadására. A Kttv. 225/C. § (2) bekezdése értelmében a szabadság ütemezésére kizárólag a polgármester jogosult, a képviselő-testület csupán a polgármesteri előterjesztés jóváhagyásáról határozhat. Ahhoz, hogy a munkáltató a szabadságot maradéktalanul ki tudja adni, a polgármesternek teljesítenie kell azt a feltételt, hogy a szabadsága igénybevételről vagy annak akadályáról a képviselő-testületnek beszámoljon, a perbeli esetben azonban ez elmaradt. A Kttv. 225/C. § (2) bekezdése szerinti szabály a felperest terhelő kötelezettség; a jogszabály a képviselő-testületnek a polgármester szabadságával kapcsolatos jogosítványait a jóváhagyásra és a tájékoztatásban foglaltak tudomásulvételére korlátozza. A Kttv. 225/L. § (1) bekezdése a 104. § (1) bekezdése alkalmazását nem írja elő, a polgármester szabadságának igénybevételére a 225/C. § (4) bekezdése eltérő szabályt tartalmaz, ezért arra az elsőfokú bíróság alaptalanul hivatkozott. A felperes a Kttv. 104. § (6) bekezdéséből és 107. § (2) bekezdéséből fakadóan kizárólag a jogviszonya megszűnésének évében időarányosan ki nem adott, illetve azon további szabadsága megváltására tarthat igényt, amelyet az őt megillető ütemezett szabadságból a Kttv. 225/C. § (2) bekezdés negyedik fordulata szerinti előre nem látható, rendkívüli esetre tekintettel nem tudott igénybe venni. A felperes 2019. évben időarányosan ki nem vett szabadsággal nem rendelkezett, továbbá a perben nem tudott olyan eseményeket bizonyítani, amelyek előre nem látható rendkívüli jellege miatt szabadságot ne tudott volna igénybe venni; mindezek alapján nem bizonyította, hogy jogosult lenne szabadságmegváltásra.

[9] Az elsőfokú bíróság 26. sorszámú, bizonyítási terhet kiosztó végzése is jogszabályba ütköző, mert a munkáltatónak nincs joga a felperesi szabadság ütemezésére, a jegyzői nyilvántartásból pedig a felperes mulasztása okán nem lehet kiindulni. A felperesi szabadság igénybevételének bizonyítására más úton nem is lenne képes, mert az elsőfokú bíróság a korábbi elsőfokú eljárásban az erre irányuló bizonyítási indítványát – a híváslista beszerzését – nem foganatosította, a megismételt eljárásban pedig a szolgáltatónak már nem állt rendelkezésére a kért bizonyíték.

[10] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete az irányadó anyagi jogi rendelkezéseknek megfelel, és nem történt olyan eljárási jogszabálysértés sem, ami az ügy érdemére kihatna. A Kttv. 225/L. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Kttv. 107. § (2) bekezdés b) pontja szabadságmegváltási kötelezettséget keletkeztet az alperes részére. A Kttv. 107. § (2) bekezdése szerint az alperes megváltási kötelezettsége mindazon szabadságnapokra kiterjed, amelyek ténylegesen nem kerültek felhasználásra. A ténylegesen ki nem adott szabadságnapok száma határozza meg a megváltandó szabadságnapok számát, az alperes szabadságmegváltási kötelezettsége a jegyzői nyilvántartás pontosságától függetlenül fennáll.

A kiadatlan szabadságnapok száma az elsőfokú eljárás során tisztázásra került. Nem járt el a jóhiszeműség és tisztesség elvébe ütközően, mindössze a jogszabályban biztosított szabadságmegváltás jogcímén felmerült igényét kívánta érvényesíteni. A Kttv. 225/C. § (3) bekezdése szerinti nyilvántartás pontos vezetése a gyakorlatban a polgármester és a jegyző együttműködését feltételezi, annak hiányosságai nem róhatók kizárólag és teljeskörűen az ő terhére, különösen, hogy a Kttv. 225/C. § (3) bekezdése a nyilvántartás vezetésének feladatát és felelősségét egyértelműen a jegyzőre telepíti. Az alperes munkáltatói kötelezettsége a neki járó teljes éves szabadság ütemezése és jóváhagyása, a Kttv. rendelkezései egyértelműen az alperesre mint munkáltatóra telepítik a szabadságának nyilvántartásával és kiadásával, valamint a ki nem adott szabadság megváltásával kapcsolatos kötelezettségeket. Minderre nincs érdemi kihatása annak, hogy a Kttv. 225/C. § (2) bekezdése szerint a polgármester terjeszti a képviselő-testület elé a szabadságának ütemezését. Vitatta azt az alperesi álláspontot, hogy a teljes öt megillető szabadságot ütemeznie kell, az ugyanis a gyakorlatban azt jelentené, hogy minden év január-februárjában – azaz a szabadság ütemezését jóváhagyó képviselő-testületi határozat meghozatalát megelőzően – a szabadság igénybevétele érdekében egyáltalán nem vagy alig végzett munkát, ami életszerűtlen. Az éves szabadságának ütemezése tárgyában a képviselő-testülethez előterjesztett javaslata nem írhatja felül a Kttv. kógens rendelkezéseit (225/C. § (1) bekezdése, 225/C. § (3) bekezdése, 107. § (2) bekezdése). A szabadságmegváltási igényének elbírálása során annak van érdemi jelentősége, hogy a neki járó szabadságnapokból hány napot nem vett igénybe. A fel nem használt szabadságnapok nem veszhetnek el az okból, hogy az ütemezés szerinti időpontban nem kerültek igénybevételeire vagy nem kerültek ütemezésre.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[11] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[12] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Rögzíti, hogy az alperes fellebbezésében nem támadta az elsőfokú ítélet keresetet elutasító részét, ezért a másodfokú eljárás tárgyát kizárólag az alperesi marasztalás jogszerűségének vizsgálata képezte.

[13] Az elsőfokú bíróság megismételt eljárásban hozta a fellebbezéssel támadott ítéletét, ennek során a Kúria végzésében a megismételt eljárásra adott utasításnak eleget tett. A tényállást az ügy érdemi eldöntéséhez szükséges mértékben feltárta, a bizonyítási terhet megfelelően kiosztotta, a releváns bizonyítást lefolytatta. A helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest a szabadságmegváltás megfizetésére. Döntésének helytálló indokaival a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig a következőkre mutat rá.

[14] Az alperes eljárási és anyagi jogi jogszabálysértést megjelölve támadta az elsőfokú ítéletet, azonban az előbbi körbe tartozó hivatkozásai – lényegét tekintve – elsősorban nem konkrét eljárási jogsérelmet tartalmaztak, hanem valójában az anyagi jog elsőfokú bíróság általi értelmezésének, alkalmazásának kifogásolását a téves bizonyítási kioktatásra, az alperesi bizonyítási indítvány helytelen elutasítására, a tényállás hiányos feltárására, a bizonyítékok mikénti értékelésére hivatkozás útján. Az alperes a per fő tárgyát jelentő anyagi jogi rendelkezések értelmezésétől és alkalmazásától elkülöníthető, önálló eljárási jogsértést nem jelölt meg, hanem az elsőfokú bíróság anyagi jogi jogértelmezését vitatva állította a tényállás iratellenességét, feltáratlanságát, és tartotta az elsőfokú ítélet indokolását okszerűtlennek. Az ítéltáblának ezért az elsőfokú bíróság anyagi jogi jogértelmezéséről kellett állást foglalnia annak érdekében, hogy az alperes eljárásjogi kifogásait elbírálhassa.

[15] A Kttv. 225/C. § (4) bekezdése kimondja, hogy a polgármesternek a szabadságot az esedékesség évében, de legkésőbb a következő év március 31-ig kell igénybe venni vagy kiadni. Emellett a – Kttv. 225/L. § (1) bekezdése alapján a polgármester foglalkoztatási jogviszonyára is irányadó – Kttv. 107. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a szabadságot – a (2) és (2a) bekezdését kivéve – megváltani nem lehet. A kivételként megjelölt Kttv. 107. § (2) bekezdés b) pontja értelmében a kormányzati szolgálati jogviszony megszűnése esetén – ha a kormánytisztviselő új kormányzati szolgálati jogviszonyt nem létesít – az arányos szabadságot a jogviszony megszűnését követő 40. napon kell megváltani.

[16] Az alperes az eljárás során elsősorban azzal érvelt, hogy a felperesnek a perrel érintett időszakban a szabadság kiadását a jóváhagyott szabadság ütemezéssel biztosította, amit a felperes a rendelkezésére álló nyilvántartások alapján igénybe is vett. Az ítéltábla e körben rámutat, hogy a munkaidő és a szabadság nyilvántartását a jogszabály a munkáltatóra telepíti, illetve a Kttv. arról is rendelkezik, hogy a szabadságot főszabály szerint az esedékesség évében kell kiadni. A nyilvántartás adatai pontos és szabályos vezetésének a közszolgálati tisztviselők jogviszonyának személyügyi keretei között kiemelt jelentősége van, mert hitelt érdemlően tanúsítja a szabadság kiadását, lehetővé teszi a kivétele ellenőrzését, a bérszámfejtés alapjául szolgál. A polgármester esetében is – hasonlóan valamennyi foglalkoztatási jogviszonyhoz – a munkáltató feladata a szabadságnapok nyilvántartásának dokumentálása, mely adattartalom megfelelésége – a jogintézmény sajátos jellegéből eredően – ténykérdés, ami főként okirati bizonyítékkal igazolható. Ebből következően az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy az alperes bizonyítási érdeke az, hogy a felperes részére a törvényben előírt mértékű évi rendes szabadságot a jogviszony fennállása alatt kiadta vagy azt a jogviszony megszüntetésekor megváltotta. Mindez megfelel a Kp. 79. § (2) bekezdés a)-c) pontjainak is, amelyek szerint a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos perben a közigazgatási szerv köteles a jogvita eldöntéséhez szükséges, a közigazgatási szerv működési körében keletkezett iratok tartalmát, az igényelt juttatással összefüggő, vitatott számítások helyességét igazolni (Kúria Kf.III.45.070/2021/6.). Az elsőfokú bíróság ezért megalapozottan értékelte az alperes terhére a szabadság nyilvántartására vonatkozó hiteles dokumentációban nem szereplő, a felperest jogszabály alapján megillető szabadságnapok ütemezésének, jóváhagyásának, kiadásának elmulasztását. Az ezzel kapcsolatos ítéleti megállapítás cáfolataként az alperes a fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy az ütemezéssel és a szabadság igénybevételevel kapcsolatos tájékoztatási, bejelentési kötelezettség felperes általi elmulasztásával mentesült a szabadságnapok nyilvántartásának dokumentálása körében

őt terhelő munkáltatói kötelezettség alól, a nem ütemezett és a jóváhagyott ütemezés szerint ki nem vett szabadságnapok megváltásának kötelezettsége nem terheli. Ezzel szemben a munkáltatónak nem pusztán a tervezett, hanem az ütemterv szerint vagy esetlegesen attól eltérően kiadott, illetve a ki nem adott szabadságnapok körében is szükséges hitelt érdemlő okirati bizonyítékokkal rendelkeznie, ennek hiányában nem hivatkozhat alappal arra, hogy a felperes részére a jogszabály szerint járó szabadságnapok kiadásának elmaradása miatt megváltásra nem kötelezhető.

[17] A fent írtak tükrében kellett állást foglalni abban, hogy alappal vitatta-e az alperes a felperes szabadságának kivételére vonatkozó törvényes eljárási rendet sértő szándékos magatartás (felróhatóság) elsőfokú bíróság általi értékelésének elmaradását, és az ahhoz kapcsolódó bizonyítási teher kiosztásának jogszerűségét.

[18] A jelen esetben az elsőfokú bíróság a Kttv. 225/C. §-át felhívva alakította ki döntését, illetve a jogvita lényegi kiindulópontja az volt, hogy az alperes által rendelkezésre bocsátott hitelt érdemlő okirati bizonyítékok alapján a felperes részére az egyes évekre járó összes szabadság ütemezésére és jóváhagyására, valamint kiadására – 2016. évet kivéve – a perbeli időszakban nem került sor. Az alperes fellebbezési érvelése szerint a felperes – a Kttv. 225/C. § (4) bekezdéséből levezethetően – szándékos magatartásával (a munkaköréből adódó tájékoztatási és közreműködési kötelezettsége megszegésével) maga idézte elő a szabadság ki nem adását, a képviselő-testület felé fennálló bejelentési kötelezettségét nem teljesítette, nem úgy járt el, ahogy azt a törvény számára előírta. Jelen ügyben tehát konkrét felvetést (felperesi szándékos magatartást) kellett a vizsgálat középpontjába helyezni.

[19] Az ítéltábla a fellebbezési érvelés mentén ugyanakkor vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság a felperes szándékos magatartására vonatkozó kioktatási protokoll során, a bizonyítás mellőzésével, illetve az ítéleti tényállásban a tanúvallomás értékelésénél követett-e el jogsértést. A Kttv. 225/C. § (4) bekezdését és a polgármester együttműködési kötelezettségét a Kúria a perbeli esetben felmerült jogkérdés megítélése körében irányadó döntésében már elemezte, mely során kimondta, hogy „A Kttv. 225/C. § (4) bekezdésében rögzített azon szabályból, mely szerint a polgármesternek a szabadságot az esedékesség évében, de legkésőbb a következő év március 31-ig kell igénybe venni vagy kiadni, a szabadsággal kapcsolatos szabályozás érzékeny egyensúlyára lehet következtetni, amely tekintetében mind a munkáltatói jogkör gyakorlóját, mind a polgármestert fokozottan terhelte a jóhiszeműség, tisztesség és kölcsönös együttműködés [Kttv. 9. § (2) és (3) bekezdése] kötelezettsége. (...) Amennyiben azonban erre mégsem nyílik lehetőség, annak jogkövetkezményeit a Kttv. felróhatóságtól függetlenül rendezi, és kimondja egyrészt, hogy a polgármester előző évi ki nem adott szabadságát a tárgyévi szabadságához hozzá kell számítani [Kttv. 225/C. § (3) bekezdése], (...); másrészt előírja, hogy – új kormányzati szolgálati jogviszony létesítésének hiányában – a szabadságot a jogviszony megszűnését követő 40. napon meg kell váltani [Kttv. 107. § (2) bekezdés b) pontja]. Erre figyelemmel a felperes szabadságmegváltás iránti követelésénél az volt eldöntendő, hogy hány nap ki nem adott szabadsága volt – ami ténykérdés –, és nem kellett vizsgálni, hogy miért – kinek felróhatóan – nem történt meg a szabadság kiadása, illetve igénybevétele.” (Kf.III.45.061/2022/4. számú ítélet [36] bekezdése). A fentiek szerint a polgármesteri jogviszony megszűnésekor ki nem adott szabadság megváltása iránti igénynél nem bír relevanciával és nem szükséges bizonyítást

lefolytatni arra nézve, hogy a polgármester a képviselő-testületet a szabadság igénybeviteléről miért nem tájékoztatta. Mindennek az a következménye, hogy az arra irányuló anyagi pervezetés rögzítése szükségtelen és a helytállóságának megítélése a per elbírálását nem érinti, arra nem hat ki. Nem sértette meg tehát az elsőfokú bíróság az alperes által felhívott jogszabályi rendelkezéseket azzal, hogy a szabadság kiadására vonatkozóan a felróhatóság körében bizonyítást nem folytatott és az alperes érveinek értékelését mellőzte.

[20] Mindezekre tekintettel nem vezethetett eredményre az alperes azon fellebbezési érvelése, miszerint a szabadság ütemezése, kiadása tekintetében jogszabályi kötelezettsége nincs, ellenben a felperest terheli a tájékoztatásra vonatkozó kötelezettség, amelynek nem tett eleget. A megfelelő, pontos szabadságnylvántartás vezetésének és az alapján a szabadság kiadásának objektív kötelezettsége az alperesi munkáltatót terheli, nem hivatkozhat annak kimentéseként a felperes mulasztására. Az elsőfokú bíróság a releváns bizonyítást lefolytatta, eltérő felperesi szabadságigény bizonyítottságának hiányában okszerűen állapította meg az alperes által szolgáltatott nyilvántartási adatok alapján a kiadott szabadságnapok számát, ehhez képest az alperesnek kellett bizonyítania, hogy ennél több szabadságot adott ki. Ezen kötelezettségének nem tett eleget, a felperesnek járó összes szabadságot a perbeli időszakra nem adta ki, ennek anyagi jogi következményét viselnie kell. A bizonyítékok értékelését, a következtetések levonását az elsőfokú bíróság elvégezte, azzal az ítéltábla a fentebb kifejtettekre figyelemmel egyetértett.

[21] Az elsőfokú bíróság az anyagi jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésével helytállóan osztotta ki a bizonyítási terhet a szabadság ütemezése, jóváhagyása és nyilvántartása tekintetében is, ezért alaptalanul hivatkozott az alperes a fellebbezésben a bizonyítási teher jogsértő meghatározására.

[22] A szabadság kiadása a fent kifejtettek alapján alapvetően okirati bizonyítás útján igazolható, ezért a szabadság telefonon, szóban történt bejelentéséhez kapcsolódó alperesi bizonyítási indítvány a híváslista beszerzésére relevanciával nem bírt, annak időmúlás miatt eredménytelensége az elsőfokú ítélet jogszerűségét nem befolyásolta.

[23] Az elsőfokú bíróság helyes anyagi jogi jogértelmezésére és ahhoz mérten a tényállás, a bizonyításra szoruló tények, valamint a bizonyítási teher megfelelő meghatározására figyelemmel az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az alperes által állított anyagi és eljárási jogszabálysértéseket nem valósította meg, eljárása és határozata a Kttv. felhívott rendelkezéseinek, és az eljárási szabályoknak megfelel. E körben nem volt jelentősége annak, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében irányadó rendelkezésként idézte a Kttv. 225/L. § (1) bekezdése által a jelen ügyben alkalmazni nem rendelt 104. § (1) bekezdését, mivel a 225/C. § (4) bekezdése főszabályként ugyanúgy a szabadság esedékesség évében történő igénybevitelét vagy kiadását írja elő.

[24] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott részét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[25] Az ítéltábla a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2), (5) bekezdései, 82. § (3) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5)-(6) bekezdései alapján állapította meg. Ennek során a felperes által felszámított tételekből kizárólag a másodfokú eljárásra érvényesített ügyvédi munkadíjat tartotta figyelembe vehetőnek, és annak összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson ellátott képviselőre tekintettel – a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányban álló mértékben – 80.000 forintban határozta meg.

[26] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés b) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[27] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. szeptember 26.

dr. Antal Regina s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró